

Hvis vi — måske en smule overfladisk — ville læse de officielle oplysninger om Olav Øllgaards deltagelse i det offentlige liv, kunne vi blive fristet til at anstille en næsten generel betragtning om den unge intelligente landmand, som på naturlig måde forberedtes til og indtog sin plads i det

offentlige liv på de mest krævede poster. Det var højskoleopholdet, som blev forberedelsen til den videregående faglige uddannelse, og der var den solide og dygtige indsats i det praktiske landbrugsarbejde, hvorigennem standsfællernes tillid blev grundfæstet — og egnens opmærksomhed henledt på et lovende tillidsmandsemne. Og så kom tillidshvervene — i menighedsråd, sogneråd og skatteråd — og dertil pligtarbejdet i Landboforeningen, Kvægavls-

foreningen, Landhusholdningsselskabet o. s. v. At de politiske foreninger krævede deres del af arbejdsindsatsen var selvfølgelig, og jeg nævner det kun for at vise den klare linje gennem arbejdsgangen.

Den udvikling, jeg her har skitseret, ville i og for sig være et korrekt billede af Olav Øllgaards deltagelse i vort lands offentlige liv, hvis vi kun byggede på de officielle oplysninger, og det ville endda fortælle om en mand, der gennem sit arbejde skabte respekt og tillid om sin gerning.

Det ville imidlertid ikke blive et fuldgældigt billede af Olav Øllgaard, således som hans venner her i tinget kendte ham.

Hans politiske gerning havde nemlig et særpræg, som gjorde ham til en karakteristisk skikkelse i dansk offentligt liv.

Jeg vil først og fremmest nævne hans stærke pligtfølelse, der gik som en rød tråd gennem hans livsgerning.